

DOTEK

Informace pro farnost Vlašim

Březen 2018

Náklady na vydání 8 Kč

**Obdivuhodná je moc kříže!...
Tvůj kříž je zdrojem všeho požehnání,
je příčinou všech milostí.
Skrze něj se věřícím dostává v slabosti síla,
v potupě sláva, ve smrti život...**

(Svatý Lev Veliký)

Vážení a milí farníci a čtenáři Doteku,

V minulém čísle jsme se věnovali velkému zázraku proměňování, kdy se na oltáři zpřítomňuje Kristova oběť na kříži a On se nám dává ve svém Těle a Krvi. V tomto článku bych se s Vámi chtěl zabývat obřady sv. přijímání – konkrétně Modlitbou Páně, embolismem a pozdravením pokoje.

Obřady sv. přijímání

Další část mše sv., která následuje po eucharistické modlitbě (kánonu), je ta, kterou nazýváme „Obřady sv. přijímání“. Patří mezi ně:

1. Modlitba Páně (Otčenáš),
2. embolismus,
3. pozdravení pokoje,
4. lámání chleba a zpěv Beránku Boží,
5. bezprostřední příprava na sv. přijímání,
6. svaté přijímání,
7. zpěv ke sv. přijímání a na závěr
8. modlitba po svatém přijímání.

Otčenáš

Na velkou eucharistickou modlitbu navazujeme modlitbou, kterou nás – své učedníky – naučil sám Kristus. Kněz ji uvede některou z výzev, které nabízí misál (nejznámější je asi: „Podle Spasitelova příkazu a podle Jeho božského učení odvažujeme se modlit:“). Modlitba Otčenáš je velmi dobrou přípravou na sv. přijímání, protože v ní prosíme o každodenní chléb (nejen tělesný pokrm, ale především o pokrm eucharistický, jak ukazují nejstarší komentáře církevních Otců k Modlitbě Páně), a o odpuštění hříchů – o dobré připravení se na přijetí eucharistie s čistým srdcem.

Velmi pěkně zařazení Otčenáše před sv. přijímáním komentuje Scott Hahn ve své knize o mši sv. *Hostina Beránkova* (s. 63): „Obnovili jsme svůj křest a jako děti Boží můžeme Bohu říkat ‚Otče náš‘. Když k Němu pozvedáme svá srdce,

pak jsme s Ním v onen okamžik v nebesích. Tím, že jsme na mši a modlíme se, posvěcujeme Jeho jméno. Sjednocením naší oběti s Ježíšovou věčnou obětí se děje vůle Boží ‚jako v nebi, tak i na zemi‘. Máme před sebou Ježíše, ‚chléb náš vezdejší‘, a tento chléb nám ‚odpouští naše viny‘, protože svaté přijímání odstraňuje všechny všední (lehké) hříchy. Poznali jsme milosrdenství, a proto jsme milosrdní, ‚odpouštíme našim viníkům‘ a díky svatému přijímání získáváme novou sílu pro boj s pokušením a zlem“.

V tomto článku se nechci zastavovat u výkladu Otčenáše nebo nad ním provádět jakousi meditaci. Zajímá nás především liturgická stránka věci. Případné zájemce proto odkazuji na krásné vysvětlení této hlavní křesťanské modlitby v Katechismu Katolické Církve (odstavce 2759 a dále) a jeho různých mutacích jako Kompendium nebo Youcat.

Z praktického hlediska je potřeba stále připomínat, že Otčenáš (stejně jako ostatní modlitby, které se slaví společenství modlí s knězem dohromady) má být recitován nebo zpíván jednotně, aby byl opravdu modlitbou a obrazem jednoty těch, kdo se ho modlí. Jak smutně až tragikomicky působí, když při této modlitbě půlka kostela je o větu nebo víc pozadu! Chyba může být na straně samotného kněze (modlí se příliš rychle a nebere ohled na věřící), ministrantů (obzvlášť tato skupina účastníků bohoslužby je vystavena riziku rychle dané modlitby „odemlít“ a nepřemýšlet nad nimi), varhaníka (hraje příliš rychle nebo zvolí lidem neznámý nápěv) nebo některých účastníků bohoslužby, kteří zarputile lpí na svém vlastním tempu a nerespektují způsob, jakým se modlí většina.

V souvislosti s tématem jednoty v liturgii si vzpomínám, jak jsme jednou v semináři měli setkání s prefektem ritu (zodpovědným za liturgii), který nám vysvětloval, jak je velmi důležité, abychom při ministrování všichni byli jednotní – hlavně co se týče gest jako sepnuté ruce, způsob klekání a uklánění se apod. Upozorňoval, že nejednotnost při liturgii velmi ruší a brání nám se správným způsobem modlit (konec konců i liturgická gesta jsou a mají být modlitbou). Ještě horší je to pro zbožné věřící, kteří se na nás u oltáře musí koukat! Jeden spolubratr se ohradil, že přece nebude držet ruce spojené jako svíčka, protože se mu nechce a že přece je pěkné, když je každý sám sebou a není nucen k nějaké uniformitě. Následovalo souhlasné kývání a mručení několika jedinců. Tu se ale ozval jiný – již starší a zralejší – spolubratr (od něhož by to nikdo nečekal) a okřiknul je: „Pánové, zkuste svou originalitu

dávat najevo jiným způsobem a na jiném místě. Tohle do mše nepatří!“. A bylo jasno. Ani prefekt ritu by to nevysvětlil působivěji.

I my se tedy při mši sv. snažíme o jednotu, pokud jde o liturgická gesta a samozřejmě také způsob modlitby. Proto je dobře dbát na jednotné tempo modliteb.

Dalším nešvarem je, že někteří lidé (snad si to už ani neuvědomují) říkají v nahlas recitovaných společných modlitbách jiná slova, než jsou předepsána. Často při Vyznání víry slýchávám, že „Duch Svatý s Otcem i Synem vychází“ (je hezké, že Nejsvětější Trojice spolu dobře vychází, ale v textu kréda to není), při úkonu kajícnosti: „... a nevykonám, co mám konat“, při Otčenáši: „odpusť nám naše hříchy“ nebo při růženci: „Svatá Maria, Matko Boží, proj za nás hříšné...“. Někdy mám silné pokušení dát dotyčné osobě u zpovědi za pokání, aby si vzala kancionál (kde jsou uvedeny liturgické formulace hlavních společných modliteb) a opsat stokrát inkriminovaná slova dané modlitby, aby se to konečně naučila... Nevím ale, jestli stokrát není příliš málo.

Embolismus

Poslední prosbu Otčenáše („ale zbav nás od zlého“) rozvádí modlitba nazvaná *embolismus*. Řecké sloveso *emballein* (z něhož vznikl embolismus) má vícero významů. Doslova to znamená „vhodit“, volněji pak zařadit, připojit, vsunout. Poslední prosba Otčenáše je tedy zařazena do širšího kontextu a rozvedena.

Modlitba názorně vysvětluje, od čeho potřebujeme být osvobozeni: „Vysvobod' nás ode všeho zlého, Bože, a dej našim dnům svůj mír. Smiluj se nad námi a pomoz nám: Ať se nikdy nedostaneme do područí hříchu, ať žijeme v bezpečí před každým zmatkem a s nadějí očekáváme požehnaný příchod našeho Spasitele Ježíše Krista.“ Jedná se zde o působení ďábla, který pokouší ke hříchu, uvádí do zmatku (bere člověku pokoj srdce) a beznaděje, svazuje a obecně je nepřitelem míru a řádu – spíše si libuje v hádkách, konfliktech a nepořádku (ne-řádu).

Z praktického hlediska připomínám, že se jedná o modlitbu, jejíž recitování je vyhrazeno knězi. Ostatní se ji modlí v duchu s ním a připojují se k němu, ale navenek nic neříkají.

Pozdravení pokoje

Po embolismu se kněz (pouze kněz!) modlí v zastoupení shromážděného společenství věřících za pokoj a jednotu celé Církve i smíření mezi všemi lidmi. Tento pokoj vyprošuje i všem přítomným slovy: „Pane Ježíši Kriste, Tys řekl svým apoštolům: Odkazuji vám pokoj, svůj pokoj vám dávám. Nehleď tedy na naše hříchy, ale na víru své Církve, a podle své vůle ji naplňuj pokojem a ved' k jednotě. Neboť Ty žiješ a kraluješ na věky věků.“

Eucharistie je ze své povahy svátostí pokoje – přináší nám do našich rozháraných srdcí pokoj Kristův. Nicméně, obřad pozdravení pokoje tuto skutečnost zvláštním způsobem zdůrazňuje. I slavící společenství si tak vyprošuje pokoj a jednotu, aby bylo pravdivým obrazem jednoty Církve. Ostatně, mnozí latinští církevní Otcové nazývali eucharistii *sacramentum unitatis* resp. *sacramentum caritatis* – svátost jednoty resp. svátost lásky. Ten, Jehož přijímáme, nás proměňuje a pomáhá nám překonávat různé animozity, pnutí a rozdělení. Nicméně záleží na každém z nás, nakolik tuto milost zužitkuje ve svém životě.

Zároveň si uvědomujeme, že pokoj a jednota, které přináší Kristus, jsou jiného řádu než klid zbraní, příměří nebo diplomatické kompromisy známé z běžného života. Kristův pokoj není křehký lidský smír, který – jako všechna „díla našich rukou“ – nemívá dlouhé trvání a stabilitu. Můžeme zde vzpomenout na Ježíšovu řeč na rozloučenou s učedníky v Janově evangeliu, kde říká: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!“ (Jan 14,27).

Někteří komentátoři uvádějí, že pozdravení pokoje se odkazuje na Kristova slova o nutnosti smířit se s bratrem před tím, než přineseme k oltáři svůj dar (srov. Mt 5,23). To platí pro většinu východních liturgií, kde pozdravení pokoje předchází eucharistické modlitbě. Nicméně, v římské liturgii (kde se nachází po kánonu a těsně předchází sv. přijímání) toto gesto nemá charakter smíření a rozhodně se na daný Ježíšův výrok neodkazuje (jak připomínají příslušné liturgické dokumenty).

Opět zde uvedu několik praktických poznámek pro lepší prožívání této části liturgie. Na prvním místě církevní dokumenty jasně zdůrazňují, že jde jen o střídme a symbolické gesto (např. *Sacramentum Caritatis* 49), které máme vyjádřit pár nejbližším lidem ve svém okolí. Ze zkušenosti víme, že může velmi vážně narušit ticho, usebrání a atmosféru zpřítomnění Kristovy oběti na kříži, jejíž plody se chystáme za malý okamžik přijmout ve svatém přijímání. Děti se při něm často pošťuchují, mnozí lidé si povídají nebo běhají přes celý kostel apod. Na mnoha místech to dopadá tak, že kněz už je dávno nachystán ke zpěvu Beránku Boží, ale musí čekat, až zpěváci ze scholy oběhnou své známé po kostele. Jak připomíná Benedikt XVI.: opět další důkaz toho, že se nám z liturgie vytratilo posvátno a vědomí toho, Kdo je uprostřed nás. Náš vyučující liturgiky v Římě říkával: je zajímavé, jak moc v některých farnostech dbají na méně důležité podružnosti (jako pozdravení se se všemi při pozdravení pokoje) na úkor opravdu důležitých věcí (sv. přijímání a následné ticho po něm, doprovázení úkonů kněze osobní tichou modlitbou apod.). O něčem to svědčí...

Církev nás tedy vybízí k tomu, abychom velmi jednoduše a střídme podali ruku pár nejbližším lidem okolo s přáním Kristova pokoje bez nějakého hlučení a pobíhání. Kněží a ministranti nemají opouštět presbytář a chodit zdravít věřící v lodi kostela.

V souvislosti s pozdravením pokoje připojím ještě poslední detail. Stává se i to, že někteří věřící prohlašují, že nejsou pokrytci a že si s určitými lidmi ruku nepodají. Vždy si vzpomenu na jednu povídku (tuším od C. S. Lewise) o frontě lidí mezi nebem a peklem, v níž jeden pán dává velmi ostentativně najevo, že s tou ostatní lúrou nechce mít nic společného – že je někým lepším a že nechápe, co dělá v Církvi ten nebo onen člověk. Úředník – ďábel ho po chvíli pustí před všechny ostatní a dává si velký pozor, aby se o něj tento člověk ani neotřel. Samolibý pán míří přímo k pekelné bráně, kde ho nikdo z čekajících ve frontě už nebude iritovat ani otravovat... Ona Ježíšova slova o třísce v oku bližního a trámu v tom vlastním jsou stále aktuální. Stejně tak jako slova Sírachovce: „Pro ránu domýšlivce není uzdravení“ (3,28).

Pokračování příště

Poselství Svatého otce Františka k postní době 2018

*„Protože se značně rozmůže nepravost, ochladne u mnoha lidí láska“
(Mt 24,12)*

Drazí bratři a sestry,

znovu se k nám blíží Pascha Páně! Pro přípravu na velikonoční svátky nám Bůh ve své prozřetelnosti každý rok nabízí postní období jako „svátostné znamení našeho obrácení“.¹ To nás vybízí a zároveň nám umožňuje, abychom se celým srdcem a celým životem vrátili k Pánu.

Tímto poselstvím chci i letos celé církvi pomoci, aby tento čas milosti prožívala s radostí a v pravdě. Přitom se chci inspirovat Ježíšovými slovy z Matoušova evangelia: „Protože se značně rozmůže nepravost, ochladne u mnoha lidí láska“ (24,12).

Tato slova se objevují v kázání o konci časů a zazněla v Jeruzalémě, na Olivové hoře, kde později začalo Pánovo utrpení. V odpovědi na otázku učedníků Ježíš předpovídá velké strasti a popisuje situaci, ve které se společenství věřících může snadno ocitnout: uprostřed bolestných událostí, kdy falešní proroci svedou lid na scestí a v mnoha srdcích ochladne láska, která je jádrem evangelia.

Falešní proroci

Zaposlouchejme se do evangelního úryvku a snažme se porozumět, do jakého převleku se tito falešní proroci skrývají. Mohou se jevit jako „zaříkávači hadů“, kteří manipulují lidskými city, aby druhé zotročili a odvedli tam, kde je chtějí mít. Kolik jen Božích dětí je hypnotizováno chvilkovým potěšením, které si pletou se skutečným štěstím! Kolik jen mužů a žen je uchváчено snem o bohatství, který z nich činí jen otroky zisku a malicherností! Kolik jen jich žije v přesvědčení, že si vystačí sami, a nakonec se stávají obětmi vlastní samoty! Falešní proroci mohou být také „šarlatány“, nabízejícími z utrpení snadná a okamžitá východiska, která se ale brzy ukážou být naprosto bezcenná. Kolika jen mladým lidem se nabízí falešný všelék v podobě drog, vztahů na jedno použití a snadného, ale nepoctivého zisku! A kolik dalších jich je lapených do osidel výhradně virtuální existence, v níž se vztahy jeví jako snadnější a rychlejší, ale nakonec se projeví jako bezcenné! Tito

¹ Římský misál, 1. neděle postní, vstupní modlitba.

podvodníci nabízejí věci bez skutečné hodnoty, a přitom lidi zbavují všeho nejcennějšího: důstojnosti, svobody a schopnosti milovat. Je to pokušení marnivosti, kvůli kterému se naparujeme jako pávi, ale nakonec se dočkáme jenom výsměchu, kterého se nelze zbavit. A není divu: ve snaze zmást lidské srdce ďábel, tento „lhář a otec lži“ (Jan 8,44), odjakživa předkládá zlo jako dobro, faleš jako pravdu. Každý z nás je proto vybízen, aby se zahleděl do srdce a zkoumal, zda se nestává obětí těchto falešných proroků a jejich lží. Musíme se naučit neulpívat na tom, co se nabízí jako první dojem, ale dívat se pod povrch a zkoumat, co v našem srdci zanechává dobré a trvalé stopy, protože to pochází od Boha a slouží nám to ke skutečnému dobru.

Zamrzlé srdce

Dante Alighieri ve svém popisu pekla představuje ďábla, jak sedí na ledovém trůnu,² uprostřed mrazivého osamocení bez lásky. Ptejme se: Jak se stane, že v nás ochladne láska? Jaká znamení nám naznačují, že v nás láska začíná chladnout? Lásku víc než co jiného ničí chamtivost po penězích, „kořen všeho zla“ (srov. 1 Tim 6,10). Brzy ji následuje odmítání Boha a jeho pokoje, kdy před útěchou z jeho slova a svátostí dáváme přednost své opuštěnosti.³ To vše vede k násilí obracejícímu se proti každému, koho považujeme za hrozbu pro své „jistoty“: proti nenarozenému dítěti, proti nemocnému starci, proti přicházejícímu hostu, proti cizinci anebo proti bližnímu, který nesplňuje naše očekávání. Někým svědkem této ochládající lásky je také stvořený svět. Země je otrávena odpadem, odhozeným z nedbalosti anebo kvůli vlastním zájmům. Moře, sama znečištěná, ukrývájí ostatky nesčetných ztroskotaných obětí nucené migrace. Nebesa, podle Božího záměru vzniklá proto, aby mu zpívala chválu, rozdírají stroje, ze kterých se dolů snáší nástroje smrti.

Láska může ochladnout také v našich společenstvích. V apoštolské exhortaci *Evangelii gaudium* jsem se pokusil popsat ty nejviditelnější projevy takového nedostatku lásky. Jsou jimi sobectví a duchovní lenost, sterilní pesimismus,

² „Panovník toho bolestného kraje / od půli prsou z ledu trčel v díře“ (Dante Alighieri, *Peklo*, XXXIV, 28–29; český překlad O. F. Babler – J. Zahradníček, Vyšehrad, Praha 1952).

³ „Je pozoruhodné, že máme častokrát strach z útěchy, z toho, že budeme potěšeni. Ba dokonce se cítíme bezpečnější ve smutku a bezútěšnosti. Víte proč? Protože ve smutku si připadáme takřka jako protagonisté, zatímco v útěše je protagonistou Duch Svatý!“ (papež František, *Promluva před modlitbou Anděl Páně*, 7. prosince 2014; český překlad M. Glaser, RadioVaticana.cz).

pokoušení k uzavírání se do sebe, vzájemné válčení a také mentalita zesvětštění, kvůli níž se zajímáme jen o to, co je vidět, a tak polevujeme ve svém misijním nadšení.⁴

Co máme dělat?

Možná ve svém nitru anebo okolo sebe zpozorujeme znamení, která jsem právě popsal. Tehdy nám však církev, naše matka a učitelka, společně s mnohdy hořkým lékem pravdy nabízí v tomto postním období také sladký a uzdravující prostředek modlitby, almužny a postu. Když věnujeme více času *modlitbě*, umožníme svému srdci, aby se zbavilo všech skrytých lží, kterými sami sebe klameme,⁵ a našlo útěchu v Bohu. On je náš Otec a chce, abychom měli život.

Almužna nás osvobozuje od chamtivosti a pomáhá nám vidět ve svém bližním bratra nebo sestru: to, co mám, nikdy nepatří jenom mně. Jak bych si přál, aby se almužna pro každého z nás stala skutečným životním stylem! Jak bych si přál, abychom jako křesťané následovali příklad apoštolů a v dělení se o majetek viděli hmatatelný doklad společenství, které v církvi žijeme! Posloužím si proto slovy, kterými svatý Pavel vybízí korintské křesťany, aby uspořádali sbírku na církev v Jeruzalémě, „neboť vám to bude k užitku“ (2 Kor 8,10). Obzvlášť to platí v době postní, kdy mnohá společenství konají sbírky na pomoc církvím a lidem v nouzi. Přesto bych si přál, abychom také při našich každodenních setkáních vnímali, že kdykoli nás bratr prosí o pomoc, obrací se na nás sám Bůh. Každou almužnou se zapojujeme do péče, kterou Bůh ve své prozřetelnosti projevuje všem svým dětem. Pokud dnes skrze mě pomohl mému bratru, nemůže se zítra postarat i o mé potřeby? Nikdo totiž není štědřejší než Bůh.⁶

Půst oslabuje naše sklony k násilí, odzbrojuje nás a je významnou příležitostí k růstu. Na jednu stranu nám umožňuje prožít, co musejí snášet lidé postrádající i to, co nezbytně potřebují, lidé den co den sužovaní hladem. Na stranu druhou odráží stav našeho vlastního ducha, který hladoví po dobru a žízní po životě v Bohu. Půst nás probouzí a působí, že jsme vnímavější vůči

⁴ Srov. papež František, *Evangelii gaudium*, č. 76 – 109 (český překlad M. Glaser, Paulínky, Praha 2014).

⁵ Srov. Benedikt XVI., *Spe salvi*, č. 33 (český překlad P. Brož, Paulínky, Praha 2008).

⁶ Srov. Pius XII., *Fidei donum*, č. III.

Bohu i bližnímu. Oživuje naši touhu poslouchat Boha, který jediný dokáže utišit náš hlad.

Přál bych si, aby můj hlas dosáhl i za hranice katolické církve a dostal se k vám všem, mužům a ženám dobré vůle, kteří jste otevření zaslechnout Boha. Možná vás tak jako nás zneklidňuje, jak se světem šíří neklid, možná vám dělá starosti chlad, který ochromuje srdce i skutky, a možná pozorujete, jak slábne vědomí, že tvoříme jednu lidskou rodinu. Přidejte se tedy k nám, abychom společně prosili Boha, společně se postili a společně nabízeli to, co máme, svým bratřím a sestrám v nouzi.

Velikonoční oheň

Především vybízím vás, kdo patříte k církvi, abyste na cestu postem nastoupili s nadšením a nechali se podpírat almužnou, postem a modlitbou. A kdyby se občas zdálo, že plamen lásky v mnoha srdcích začíná skomírat, vezme, že pro Srdce Boží to nikdy neplatí! On nám stále dává nové příležitosti, jak znovu začít milovat.

Jedním z takových okamžiků milosti bude i letos iniciativa „24 hodin pro Pána“, která celé společenství církve zve, aby přijalo svátost smíření spojenou s eucharistickou adorací. V roce 2018 se inspiruje slovy žalmu „u tebe je odpuštění“ (130,4) a uskuteční se od pátku 9. března do soboty 10. března. V každé diecézi zůstane po čtyřiaadvacet souvislých hodin otevřen alespoň jeden kostel a nabídne příležitost k eucharistické adoraci i svátostné zpovědi.

Při vigílii Zmrtvýchvstání budeme znovu slavit jímavý obřad rozsvícení velikonoční svíce: toto světlo získané z „nového ohně“ postupně přemůže temnotu a osvětlí bohoslužebné shromáždění. „Ať slavné Kristovo vzkříšení naši tmu ve světlo promění“, ⁷ abychom všichni mohli znovu prožít to, co zažili učedníci na cestě do Emauz. Budeme-li naslouchat Božímu slovu a čerpat posilu z eucharistického chleba, bude i v našem srdci stále vroucněji planout víra, naděje a láska.

Ze srdce vám žehnám a modlím se za vás všechny. Nezapomínejte se, prosím, modlit i vy za mě.

FRANTIŠEK

⁷ *Římský misál*, slavnost Zmrtvýchvstání Páně – vigílie, obřad velikonoční svíce (české vydání z roku 1983).

Velkopáteční adorace

*Až povýšíte Syna člověka, poznáte, že jsem to já.
(Jan 8,28)*

Je to pravda, že nejlepší místo, kde mě poznáváš, je kříž, na kterém jsem přibitý?

Je to pravda, že když jsi mě spatřil právě tam, nemohl jsi pochybovat o mé lásce?

Je to pravda, že Ukřižovaný je útěchou tvého života a patřit na něho ti dává sílu, důvěru, lítost a čistotu?

To všechno jsem věděl, proto, abych se ti dal poznat, objal jsem pokoření, muka a bolesti, aby se hlas mé Krve ozval v tobě a dal ti poznat mou lásku.

Zbraní Kříže jsem zvítězil nad světem; je to to jediné, co zajišťuje triumf a vítězství. Miluj tuto svatou zbraň, vděčně ji líbej, protože je pečetí mých vyvolených a podle ní rozpoznám své v poslední den. Kříž je poklad, který ti dává zasloužit si nebe.

Nediv se, jestliže je ctnost tvrdá, pomysli pouze, že *moje jho je sladké a břímě lehké* (Mt 11,30).

Neboj se: chceš-li mě poznat a následovat, vezmi svůj kříž, protože v oběti je život svatých, a já chci, abys jím byl.

Třešeš se snad před cestou na Kalvárii? Já zůstanu s tebou v soužení, a kdo je spojen se mnou, pro toho nic není tvrdé, nýbrž snadné a příjemné.

Přemoz sám sebe. Já budu tvoje síla; myslí na to, že jen ten, kdo bojuje, dosáhne odměny, protože nemůže být triumfu bez boje, ani ctnosti bez oběti.

Nebeské království trpí násilí (Mt 11,12), míra tvé lásky bude mírou tvých obětí, protože to ony dokazují lásku, nikoliv slova.

Pozoruj mě na Kalvárii a poznej nesmrtelnost mé lásky. Neodmítl jsem žádnou bolest a velkodušně jsem dal za tebe svou Krev a svůj Život, dal jsem se přibít na tvrdé dřevo a myslel jsem přitom na tebe, že až mě uvidíš, jak dál pokračuji ve svém životě na oltářích, nebudeš pochybovat, že *jsem to Já*.

Synu, dej mi své srdce, protože jsem si je dobyl svými bolestmi. Odmítneš? Ne, protože mě miluješ a *jsem to Já*.

Nikdo mě není hoden, ale láska překonává vzdálenosti.

Díkůvzdání

Ježíši, Ty jsi slíbil, že *až budeš povýšen od země, přitáhneš všechny k sobě*.

Abych tě poznal, ukřižoval jsem Tě. Abys mi odpustil, otevíráš své srdce a Krví a vodou mě obmýváš a očišťuješ.

Jak Tě nepoznat na kříži, můj Ježíši, když Ty jsi jediný, kdo mě tak miluje? Celá moje bytost je v dojetí, když tě vidí, že umíráš pro mne více silou lásky než silou bolesti.

Ježíši, můj Vykupitel, klaním se Ti. Slibuji Ti, že vystoupím na jakoukoliv Kalvárii, jen když Ty budeš se mnou.

Žij ve mně a vezmi si do vlastnictví všechny mé schopnosti, všechny mé city, mou krev, mí smysly, všechno to, co jsem, abys mi mohl říct: *Ty mě miluješ a já budu milovat tebe a můj Otce tě bude milovat a přijdeme a učiníme si u tebe příbytek* (srov. Jan 14,23).

Maria, která jsi byla u paty Kříže ukřižována se svým božským Synem, vyžádej mi milost, abych nesestupoval z výšky svých křížů, aby mě na nich mohl Ježíš poznat. Amen

Conchita Armida, Já sem, MCM, Olomouc 2006

Pro děti

O POSTNÍ DOBĚ

Postní doba je období před _____. Trvá _____ dní. Je to však _____ dní bez nedělí, protože neděle není nikdy postní den. Postní doba začíná dnem, kterému říkáme _____. V tento den nám kněz dělá na čelo křížek (čím?) _____ se slovy: Čiňte _____ a věřte _____. Nebo může říkat: Pomni, člověče, že jsi _____ a v _____ se obrátíš. Po celou postní dobu se snažíme přemáhat _____ a dělat _____. O to se sice snažíme i jindy, ale v postní době víc. Uvědomujeme si, jak moc nás má Bůh rád, když dal svého jednorozného _____, aby nás svou smrtí vykoupil z _____ a svým vzkříšením nám ukázal naději na věčný život. Slovo „půst“ nemáme moc rádi, ale je to moc prospěšná věc. Půst neznamena jen to, že nejíme _____ a jiné dobroty, ale také to, že se chováme _____ k druhým lidem, že dobře využíváme _____ jak pro práci a odpočinek, tak i pro _____. V letošním roce začne postní doba _____ (kdy?).

Nápověda: 40; Boha; čas; dobro; evangeliu; hříchů; maso; pokání; Popeleční středa; popelem; pozorněji; prach; Syna; Velikonocemi; 22. února, zlo.

Ze života farnosti

Svatý týden

25. 3. 2018 – Květná neděle

Vzpomínáme na den, kdy Ježíš slavným způsobem vjel do Jeruzaléma, a zveřejnil tak svoje mesiášské poslání. Velké množství lidí mu vyšlo naproti, mávalo ratolestmi a volali: „Hosana – sláva – Synu Davidovu!“

Tak také křesťané vycházejí naproti Kristu se svěcenými ratolestmi. Vyjadřují tak ochotu zemřít tomu, co není Boží, aby to, co Boží je, v nás zvítězilo.

29. 3. 2018 – Zelený čtvrtek

V tento den si připomínáme den ustanovení Nejsvětější svátosti a ustanovení kněžství. V liturgii se objevuje obřad mytí nohou. Je to vnější vyjádření rozhodnutí napodobovat Kristovu pokoru a ducha služebné lásky bez ohraničení.

30. 3. 2018 – Velký pátek

Těžko lze lidskými slovy vyjádřit jeho otřesnost: Smrt Božího Syna, způsobená lidmi, ale i jeho útěšnost: naše vykoupení. Nepatrným projevem naší účasti na Kristově utrpení je náš dnešní půst. Na začátku obřadů padá kněz před oltářem na tvář, aby tak vyjádřil náš zármutek nad Kristovým utrpením, ale i naši ochotu nést životní kříže, a tak Ježíše následovat.

31. 3. 2018 – Bílá sobota

Ztracené naděje. Mrtvé tělo leží pohřbeno s mnohými (falešnými) očekáváními. Noc ze soboty na neděli nazýváme Velká noc, velikonoční vigilie.

Liturgie začíná svěcením ohně a svíce, které jsou symbolem zmrtvýchvstalého Krista, vítěze nad smrtí a nad temnotami zla. Křesťan, který je včleněn do Krista – světla, se ovšem stává také celou svou bytostí pramenem světla pro ostatní.

Při liturgii slova rozjímáme o velikých a obdivuhodných činech, které Bůh vykonal od počátku světa, aby připravil a uskutečnil naši záchranu – spásu.

Při liturgii křtu obnovujeme svůj křest, při kterém jsme se sjednotili s Kristem, vstali jsme do nového života, a se svící – světlem v ruce si uvědomujeme poslání, které z toho plyne.

Při eucharistické liturgii tvoříme rodinu dětí Božích kolem jednoho stolu. Abychom se mohli rozvíjet, růst, potřebujeme výživu. Jsou jimi Tělo a krev velikonočního Beránka – Krista. Eucharistie je nám pokrmem na cestě až k branám věčnosti, k branám našeho Domova.

1. 4. 2018 – Slavnost zmrtvýchvstání Páně

Tábor Nový svět

Jako každý rok vás chceme pozvat na farní tábor. Ten letošní nese název Nový svět. Možná tento název zní trochu tajemně. Co za ním vězí, můžou zjistit děti ve věku 9–15 let, které si udělají čas 20. –27. 8. 2018. Celý tým vedoucích už se těší na to, co letos společně zažijeme! Pokud splňujete podmínky, neváhej a přihlas se!

Kde: Klokoty

Kdy: 20.–27. 8. 2018

Cena: 2000 Kč (sourozenecká sleva 200 Kč)

Věk: 9–15 let

Možnost **zakoupit si křesťanskou literaturu** z produkce Karmelitánského nakladatelství i od jiných vydavatelů bude u farního kostela sv. Jiljí ve Vlašimi

v neděli 18. 3. 2018 od 9 do 12:30. Kontakt: 732 328 288 (Jiří Foller).

V nabídce jsou knihy z produkce Karmelitánského nakladatelství a dalších vydavatelů (Portál, Vyšehrad, Matice CM, Cesta, Brauner, Paulínky, Slovart, Samuel).

Farní charita Vlašim

Program březen 2018

1. 3. 2018 – 15:00 – Klub seniorů při FCH Vlašim – Panenky Kiwanis

místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

6. 3. 2018 – 15:00 Trénování paměti

místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

8. 3. 2018 – 15:30 – Přednáška PhDr. Ireny Lesové

Téma: Nemoc a život s ní (problémy s chronickým onemocněním, nemocní mezi námi)

místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

13. 3. 2018 – 15:00 – Trénování paměti

místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

15. 3. 2018 – 15:00 – Klub seniorů při FCH Vlašim – Procházka parkem, posezení u kávy

sraz: u Pampelišky před parkem

20. 3. 2018 – 15:00 Trénování paměti

místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

22. 3. 2018 – 15:00 Klub seniorů při FCH Vlašim – Velikonoční tvoření

místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

27. 3. 2018 – 15:00 – Trénování paměti

místo: Besídka u kostela sv. Jiljí

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Vlašim, Husovo nám. 46, Vlašim, 258 01; <http://www.farnostvlasim.cz>, e-mail: vlasim.fara@seznam.cz
Příspěvky do časopisu se přijímají na adrese Smetanova.D@seznam.cz,
Klara.Vondrackova@seznam.cz

Vychází 10x ročně, uzávěrka 15. dne v měsíci. Náklady na tisk: 8 Kč

Tisk: Karel Pazdera, Pod tratí 1511, Vlašim